

Sygn. akt V CSK 86/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Państwowego Gospodarstwa Leśnego
Lasów Państwowych Nadleśnictwa P.

przeciwko E. S.A. w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 października 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 17 października 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2700
(dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 października 2018 r., w sprawie z powództwa Skarbu Państwa – Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasów Państwowych Nadleśnictwa P. przeciwko E. Spółce Akcyjnej w S. o zapłatę, Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda oraz rozstrzygnął o kosztach procesu.

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżył skargą kasacyjną powód, zarzucając:

I. naruszenie przepisów postępowania, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, to jest art. 382 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 385, 328 § 2

k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez zaniechanie dokonania oceny i odniesienia się do istotnych zarzutów apelacji;

II. naruszenie prawa materialnego, tj.:

1. art. 65 § 1 i § 2 k.c. w związku z art. 147 ustawy Prawo zamówień publicznych w związku z ust. 1, ust. 3, ust. 4 oraz ust. 6 pkt 1 lit. b) Gwarancji Nr 28000011801 z dnia 22 września 2015 r., a także ust. 29.12 i ust. 29.13 Umowy Nr S.271.10.2015 zawartej w dniu 24 września 2015 r. pomiędzy Skarbem Państwa - Państwowym Gospodarstwem Leśnym Lasy Państwowe Nadleśnictwo P. a I. Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. przez ich błędną wykładnię i nieuwzględnienie celu oraz kontekstu faktycznego zawarcia umowy Gwarancji, co w konsekwencji doprowadziło do zawężenia przedmiotu zabezpieczenia w/w Gwarancji;

2. art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z ust. 3, ust. 4 oraz ust. 6 pkt 1 lit. b) Gwarancji nr 280000110801 z dnia 22.09.2015 r. przez błędną wykładnię, sprowadzającą się do stwierdzenia, że beneficjent (powód) nie złożył oświadczenia w treści wezwania do zapłaty z 18 kwietnia 2017 r., pomimo iż w treści tego wezwania znajduje się zwrot twierdzący, że beneficjent (powód) żąda wypłaty z Gwarancji z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przez wykonawcę, a treść Gwarancji w tym zakresie nie precyzuje innych warunków formalnych, ani nie określa w jakiej formie takie oświadczenie winno być złożone (literalnie), co prowadzi do wniosku, że istotne znaczenie miał sens złożonego oświadczenia, jaki nadała mu strona powodowa.

We wnioskach powód domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, z pozostawieniem rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako, że jest ona oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną, pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze już wielokrotnie wypowiedziano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18, niepubl.). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przysądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Powód wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 i z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powyższa przesłanka nie została wykazana. Wywód, zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, sprowadzał się do polemiki z zaskarżonym orzeczeniem, nie zaś wykazania, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego

orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom.

Sąd Apelacyjny sporządził szczegółowe uzasadnienie. Precyzyjnie wyjaśnił w nim dlaczego dokonał takiej, a nie innej wykładni postanowień, zarówno umowy, jak i Gwarancji. W istocie, aktualnie powód kwestionuje wnioski tej interpretacji, nie wychodząc jednak poza granice polemiki.

Przypomnieć również należy, że według utrwalonego w judykaturze poglądu z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 4 września 2014 r. II CSK 478/13, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z 23 maja 2018 r., III CSK 4/18, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z 4 września 2014 r., I PK 25/14, OSNP 2016, nr 1, poz. 6).

Nie można też tracić z pola widzenia, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., co do zasady podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Natomiast w myśl art. 398¹³ § 2 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Reasumując, w przedmiotowej skardze kasacyjnej nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 108 § 1 98 i 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.

as]

aj